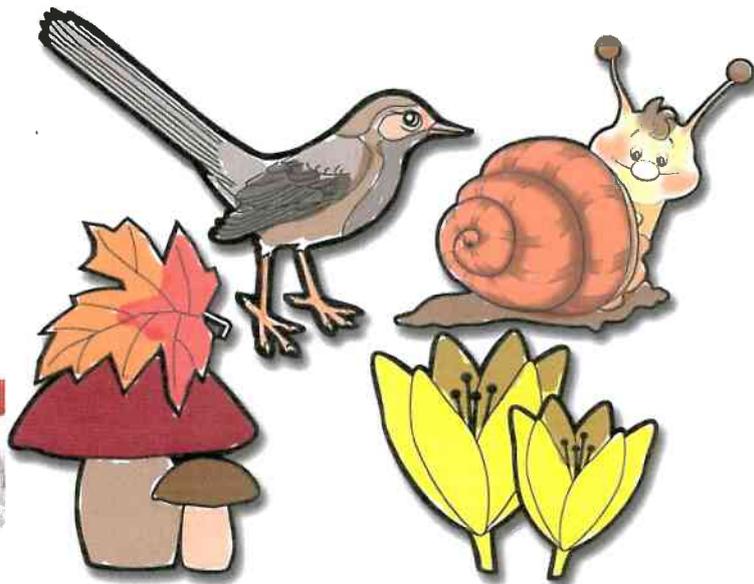

לוח וגיר

קיבוץ גבים

10 באוקטובר 2013

ו' בחשוון תשע"ד

ועל העץ עלי זהב
ובשמים ענן ועב
ורוח קט בעלעלים
והשמים כחלחלים
והחום כמעט עבר
נושק לקיץ שנגמר.

שבת שלום לכל בית גבים

משולחנם של מנהל הקהילה

לקראת האסיפה (14.10.13)

האסיפה תתקיים ביום שני הבא 14 אוקטובר, בשעה 20:00 במועדון. על סדר היום:

ביטוח סיעודי

בהמשך לדיונים מקדימים בהנהלת הקהילה, נציג באסיפה את ייעודו של ביטוח סיעודי והמשמעות של הפסקה מאולצת של ביטוח סיעודי קולקטיבי. המלצת ההנהלה לאסיפה בעקבות המצב החדש:

- המשך ביטוח סיעודי, עם ביטוח פרטי לחברים שגילם ב-2013 אינו עולה על גיל 60. ההוצאה השנתית המוערכת: כ-140,000 ₪.
 - לחברים שגילם ב-2013 בני 60 ומעלה, תוקם קרן סיעודית בקרן מילואים באחריות הקיבוץ. סה"כ גובה הקרן לפי חישוב אקטוארי: כ-2 מ"ח.
- הנושא מורכב עם התחייבויות גבוהות לטווח ארוך, אך מעגן מחויבות הקיבוץ לערבות הדדית בעת מצוקה סיעודית. על כן מומלץ להגיע לאסיפה לקבלת מידע והבנת הנושא טרם הכרעה.
- במידה שהאסיפה תאשר את העיקרון המוצע, הקריטריונים לזכאות לביטוח סיעודי במסגרת קרן המילואים יהיו זהים לאלה של ביטוח פרטי; ויופעלו נהלים ותקנון מחייב שינוסחו בהמשך ויוגשו לאישור האסיפה.

שבת שלום!

אבי קדוש

לחברים שלום

לאור נסיעתנו לחו"ל נעדר מגבים עד תחילת שנת
2014.

☀ קלר וצילה ישמשו כתובת לנושאי משאבי אנוש.
☀ קלר צילה וחנצה בנושאי צמיחה דמוגרפית.

תודה מראש על שיתוף הפעולה

קלוק

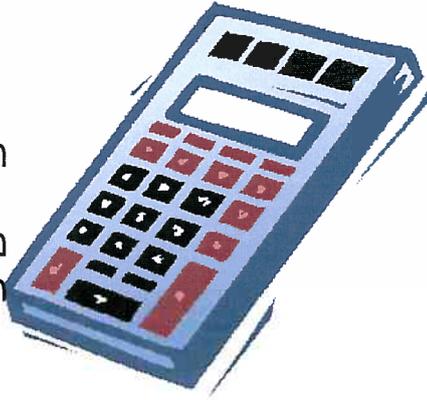
לחברים שלום,

לאחרונה אנו נתקלים בריבוי החשבוניות המגיעות להנהלת החשבונות ונוגעות לקניות פרטיות של חברים. לאור זאת, מצאתי לנכון להזכירכם, כי קניות אישיות של חברים, אינן מטופלות על ידי הנהלת החשבונות, אלא משולמות על ידי החבר ע"י חיוב כרטיס האשראי או תשלום במזומן.

כל האמור לעיל, נוגע גם לספקים הבאים:
"אריה קירור" - תיקון מזגנים, "י.ש. שיוק", "לישע סנטר", "צמיגי ד.ד." ו"כל מתכת מדן".

תודה על שיתוף הפעולה,

מורן בילדר
הנהלת חשבונות

לידיעת החברים,

דניאל יוצאת לחופשה מה-14.10.2013 ועד ל-10.11.2013
בענייני לימודים נא לפנות לליאת סמיד.

שבת שלום,
ועדת לומדים

משולחנה של ועדת תרבות. 06/10/2013

החגים מאחורינו.

אם להיות כנים עם עצמנו-לא כל מה שתכננו ורצינו שיקרה אכן קרה עור וגידים..

למה? לא מתוך חיפוש תרופים, אך היו דברים אובייקטיביים שהפרו במידת מה את יכולתנו לבצע כל מה ואיך שרצינו.

והיו גורמים סובייקטיביים שיצרו מעצורים והכבידו.

אך אם עושים "ספירת מלאי" של מה בכל זאת היה לנו, נוכל לציין שחרף האבל הכבד שירד על ביתנו בגין מותה של עפרה סמוך לראש השנה, הצלחנו לקיים במועדון, בערב החג עצמו, קבלת חג נעימה במסגרת משפחתית של חברים ואורחים.

המועדון חזר לשמש מקום תפילה כבעבר. בערב יום הכפורים וביום עצמו. כמו כן התקיים שיעור ביוזמת והנחיית ימימה וסימונה. כבשנה שעברה.

במהלך עשרת ימי תשובה, שמענו את ספור חייה המרתק של בלה מנדל שפרצה את חומות הגטו שנכפה עליה במסגרת הברסלבים במאה שערים בירושלים ונטורי קרתא בלונדון, ובעצמה רבה בנתה וכונה מסגרת חיים אחרים לה ולילדיה כאשה חופשית..

ערב סוכות שרצינו לקיים בדומה לשנה שעברה במסגרת של חג אסיף ואוספים נתקל בקשיים של ארגון צוות. שיקח על עצמו את המשימה. יתכן שבגין הצמידות לחתונה? או חוסר אנרגיות שלנו? ואולי בגין שניהם, כך או כך, לא התקיים ומאד מאד חבל. כן התקיימה סדנא להכנת קישוטים לסוכות הביתיות לשמחת הטף והוריו ביוזמת הילה ב. וסיוון ק. (לבית צ'רניס).

אחרון חביב טיול המשפחות שאמנם לא סחף המונים, אלא כמה עשרות בודדות של משתתפים, הורים וילדים, תרם למשתתפיו ענין רב. ראשיתו בסיור החקלאי סביב עדרי הבקר והצאן בחוות השיקמים בהדרכת גלעד שרון והמשכו בבית הראשונים המשוחזר של רוחמה וספור הבאר הראשונה והצצה לסדנת הנפחות של אמנון גולץ..היינו אנחנו אושפיזין אצל שכנינו המענינים. ובכך קיימנו מצוה עשיה מתמשכת שמתקיימת בזכות כמה וכמה חברים זה נושא ההצטלמות המשפחתית שבקשנו מכולם לקחת בו חלק.

להרגיעכם, השקעת הזמן שלכם לא היתה לשוא. בזכות נחישותו של "צבא" הצלמים/צלמיות בפיקודה של שרון מצולמים אחוז גדול מחברינו ותושבינו. (לצערנו היו שבחרו לא להצטלם) העיצוב והביצוע עד להשלמת הפרויקט בעיקר על כתפי יאיר שיזירי.

ועכשיו, אחרי החגים?

יעל מביאה אתה רוח מאד מענינת. מעבר להכשרתה לרבנות היא תלמידת יד בן צבי. שם הוכשרה להדרכה בנושאי ידיעת הארץ. בפגישה היא מצפה לשמוע מאתנו האם יש לנו ציפיות לגבי פעילות משותפת סביב קבלות שבת, חגים, טיולים מיוחדים או בכלל שיחות בנושאים יהודיים כאלה ואחרים. פרטים מדויקים על האירוע יפורסמו בנפרד.

ביום ראשון ה 14.10 ישיבת ו.תרבות. לתכנון הזמן עד חנוכה וכולל. ולהתחלת בניית תכנית פעילות לשנה החדשה. כולל תכנית השקעות, תקציב וכ"ו. ביום חמישי ה 24.10, נישה נשית עם ח"כית מירב מיכאלי. פרסום מפורט בודאי יופיע מטעם הצוות המארגן את נישה נשית.

ביום ששי ה 25.10 קבלת שבת עם הרבה של הקהילה הרפורמית באזורנו, יעל קריא-כאן אצלנו במועדון.. יעל מביאה אתה רוח מאד מענינת. מעבר להכשרתה לרבנות היא תלמידת יד בן צבי. שם הוכשרה להדרכה בנושאי ידיעת הארץ. בכוונתנו לקיים פגישה פתוחה לציבור בעוד כחודש וחצי. בפגישה היא מצפה לשמוע מאתנו האם יש לנו ציפיות לגבי פעילות משותפת סביב קבלות שבת, חגים, טיולים מיוחדים או בכלל שיחות בנושאים יהודיים כאלה ואחרים. פרטים מדויקים על האירוע יפורסמו בנפרד.

קבלנו בשמחה פניה של אילנה ארזי להצטרף כחברה לוועדת התרבות. כך נמנה מעתה 7 חברים:עזו ארז, ליאת סמיד, אורנה אלון-מונטריאנו, אבי לוי, יניב כהן, אילנה ארזי וצלילה צח.

רשמה את הדברים: צלילה צח. מרכזת ועדת תרבות.

ברוכים הבאים וברוכים הנמצאים.

בימים אלו הצטרפו אלינו המשפחות : פריפז ואשר, אשר השלימו את רביעית המשפחות שהגיעו אלינו לקליטה השנה.

בתחילת הקיץ הגיעה אלינו המשפחות:

☀ בולטיאנסקי דוד והילה עם יונתן ונועה. גרים בבית 54 ב' דוד- מהנדס תוכנה ועובד בנחל עוז הילה- מטפלת באומנות ועובדת במשרד בחינוך בבאר שבע.

☀ פיגלמן שי ואורטל עם נועם וניצן. גרים בבית 60 א' שי- עובד סוציאלי, מטפל משפחתי ומנחה קבוצות. אורטל- עובדת סוציאלית בשירותים חברתיים.

☀ פריפז שחף והילה עם נווה שזה עתה נולד גרים בבית 61 א' שחף- עובד בקרן אייסף והילה עובדת בהוראה ביד מרדכי בבית ספר שקמה בבית ספר מולדת בבאר שבע.

☀ אשר נדב והדס עם אביתר שזה עתה נולד. גרים בבית 62 ב' נדב-רכז ספורט במועצה אזורית להבים. הדס- עובדת בארגון "לתת".

נאחל לכולנו השתלבות וקליטה מהירה וקלה- קשיים הם מציאות זמנית. סבלנות, מאור פנים וחיבוק יתקבלו באהבה.

הצלחתכם הצלחת כולנו

שבת שלום

חדש, ישן ולאן?

ה

כנס של הנהגות הקי"בוצים שנפתח הבוקר בקיבוץ מעלה החמי"שה, תחת הכותרת "עם הפנים לעתיד", יימשך שלושה ימים. מקצת הכותרות של המושבים השונים, הנערכים במקביל, היו ירלוונטיות גם בשנות נעורי בחיק ההתיישבות העובדת. לפני 30 ומשהו שנה: "אתגר קליטת הצעירים בקיבוץ", למשל, היא כותרת שלא ינוס ליחה. כותרת אחרת, "הקיבוץ כקואופרטיב", מהדהדת את רוח הזמן.

שני מושבים נוספים בכנס הנהגות הקיבוצים ידונו ב"חדש, ישן ולאן?" ו"מחדשים את הישן ומיישנים את החדש". ההיסטוריון מוקי צור שהרצאה שלו בפתחת הכנס-נושאת את הכותרת "הקיבוץ - מעבר מפואר לעתיד מבטיח", התברר פעם, שכבר אחרי השנה הראשונה בקולקטיב של כנרת,

אנשים נהגו לומר ש"זה כבר לא מה שזה היה". מי שלא יזכה הפעם בתענוג השמור לנוכחים בהרצאותיו של צור, יוכל להתנתח בהתעמקות בתוכנית הכנס, שממנה עולה כי אכן דבר לא יהיה כפי שהיה, ולפעמים יש קצת חדש תחת השמש: למשל, אורח הכבוד, נשיא המדינה שמעון פרס, שנבחר לברך את משתתפי הכנס. והרצאה של דן מרידור, תחת הכותרת "האביב הערבי: איום או הזדמנות לישראל". אף שהנושא לא ממש קשור לבעיות המעסיקות את תושבי הקיבוצים - שכשאר תושבי המדינה דואגים לעתידם כמציאות כלכלית מעורערת - זה מה שמסיתמן כמסמר הערב.

ככה זה אצל הקיבוצניקים. עד שהם הצליחו לשכנע את דעת הקהל כי חרף בריכות השחייה, הדשאים והגדרות המקיפות אותם, הם אף פעם לא היו מיליונרים של

ממש, עכשיו רואים בהם שודדי קרקעות. האם אחרות נרדפים ומי נושלים היא שהביאה אותם להזמין דווקא את מרידור, לשעבר איש הליכוד, המפלגה שהאכילה את התינועה הקיבוצית קש ומרורים, לדבר בפני חבריה של התנועה הקיבוצית שתוהה לאן מועדות פניה? את מי עוד הזמינו לדבר בכנס? את מנהיגת מפלגת העבודה, שלי יחימוביץ'. זו שלא רק תהליך השלום מהלך עליה שיממון, במשך מרת שלה, לראשונה בהיסטוריה, אין נציג לקיבוצים בנבחרת חברי הכנסת של המפלגה. בימיה המפוארים של התנועה הקיבוצית, עת הכוח, הכסף וההשפעה, נהגו גדולי היישוב לברכם ביום חגם ולהזכיר להם את תפקידם - החלוץ שלפני המהפנה. עכשיו, משהצטמצם העיסוק לסוגיות מתסכלות ונטולות ברק של קרקעות והסדרי פנסיה,

מוטב לכרכר ולהתחנף ולהצדיק זאת בראגה לאינטרסים. להתנחמד ולא להסתכסך. כאשר עומדים "עם הפנים לעתיד" - קלישאה שהיא רק קצת פחות גרועה מ"התעוררות" - מחימיצים לעתים את נצנוץ הצדק פואטי שמתגלה רק למי שמסתור בבים להציץ לאחור מדי פעם, ולערוך סיכום ביניים. מי פילל שנער הפוסטר של לשכת מנחם בגין - זה שעמד ליד הרשע שהוא שצעק עלינו שאנחנו יושבים בבריכות, מה שבאמת עשינו - יהפוך עם הזמן להכי משלנו ובעדנו? ומי מילל שבתי ההרחבות בקיבוצים, שיהיו במהרה בימינו הומים באנשי עיירות הפיתוח, ישמשו הוכחה ניצחת לכך שבמשבר התהילה החולפת של התנועה מצויה גם ההזדמנות שלה: להתערב, לפתוח את השערים בפני מי שבאמת יכול להציע לה תיקון של החמצה ההיסטורית.

2013 8 אוקטובר

8-10-2013
 אילן אלם
 אורח אורח בילוי וילוי
 בריגה
 טלר ניכרי

ראיון עם זהר ואבי לוי

- ספרו לי על עצמכם,
ככל שתרצו.

זהר: נולדתי וגדלתי באילת.
זו הייתה ילדות מאושרת.
אילת של פעם היא לא אילת
שאנחנו מכירים היום.
התיירות ומוקדי המסחר
והבילוי עוד לא היו מפותחים.
זו הייתה עיר קטנה בה
האנשים הכירו זה את זה.

אמי הייתה מורה למקצועות המינהל בבית הספר התיכון שבו למדתי, ואבי היה סגן מנהל הסניף של "מפעלי תובלה" בעיר. משם הוא מכיר היטב את מלחי ועקיבא שהגיעו אליו לעיתים במסגרת עבודתם כנהגים. אנחנו שלושה: אני הבכורה ומתחתי אחי ואחותי (הצעירה ממני ביותר מעשר שנים).

בצבא שירתתי בבה"ד 12 בצריפין (בסיס האימונים של חיל הנשים, הזכור בטח לרוב הבנות), כמ"כית טירוניות וקצינה בקורס קצינות ובקורס מ"כיות. אהבתי מאוד את שירותי הצבאי והרגשתי שהוא פיתח את ביטחוני העצמי ותרם לי רבות.

למדתי באוניברסיטת בן גוריון תואר ראשון ושני בגיאוגרפיה, ובנוסף עשיתי תעודת הוראה. תקופת הלימודים באוניברסיטה הייתה תקופה עשירה ומגוונת. הלימודים במחלקה לגיאוגרפיה אפשרו לי לשלב לימודים, עבודה ובילויים. הכרתי חברים רבים, למדתי דברים מעניינים והכרתי מקרוב את באר שבע על יתרונותיה וחסרונותיה.

במנזה של מדעי הרוח והחברה הכרתי את אבי, בעלי.

לאחר נישואי לאבי ב- 1988, הקמנו בית בבאר שבע. ההחלטה על העזיבה את באר שבע התקבלה ערב אחד, כשחזרתי מאסיפת ההורים בגן בחובה בו התחנך אור, ילדנו הבכור. הימים היו הימים שלאחר רצח רבין. אני כבר לימדתי בשער הנגב ונסעתי מדי יום מבאר שבע לכאן. בעודי יוצאת מהאסיפה שמעתי שיחה בין שתי אימהות שאחת מהן הכריזה בביטחון רב "הגיע לרבין שהוא נרצח". הגעתי הביתה בריצה (קומה שלישית על עמודים, ללא מעלית) ובלי אוויר, ואמרתי לאבי שכאן, בעיר הזו, אני לא מוכנה לגדל את הילדים. כך התחיל להתבשל המעבר לאזור הזה, ולשמחתנו מצאתנו דירה פנויה דווקא בגבים...

באשר לעבודה שלי: את הסטאג' של תעודת ההוראה עשיתי בבית הספר התיכון במרחבים, ובסיומו הבשילה בי ההחלטה שמורה אני בשום אופן לא רוצה להיות. כך הגעתי לעבוד בבנק "טפחות" בבאר שבע כמנהלת לשכה של מנהל האזור. לאחר כשלוש וחצי שנים פוטרתי (כי מזכירות בבנק לא מקבלות קביעות...) ונאלצתי לחשב מסלול מחדש. כך החלטתי בכל זאת לנסות שוב את מקצוע ההוראה ולשמחתי הפעם החוויה הייתה טובה יותר... לימדתי במקביל בבאר שבע ובשער הנגב (יומיים בשבוע בכל מקום). הכיתה הראשונה שזכיתי ללמד בשער הנגב כללה גם ילדי גבים (נועה בהרב, ניר סער, ראובן צימבל, נורית תעיזי, ישי לוז ואיתן הולנד). מה אני אגיד לכם? קל זה לא היה. לימים גיליתי שהיו להם שלוש מורות חדשות באותה השנה והם החליטו להעיף את כולנו. בסוף, מסיבה כלשהיא, החליטו לוותר לי ולהשאיר אותי, ומאז אני בשער הנגב עד עצם היום הזה.

לבית הספר אני באה כל בוקר בחינוך. בבית הספר אני קודם כל מורה לגיאוגרפיה, וחוץ מזה חינכתי כיתות, ריכזתי שכבות, ריכזתי את כיתות מב"ר – אתגר והיום אני מנהלת את חטיבת הביניים. אני מאוד אוהבת את מה שאני עושה ומשתדלת לעשות את זה מדי יום על הצד הטוב ביותר.

(עד כדי כך היא עושה זאת על הצד הטוב ביותר, שלפני כשלוש שנים זהר נבחרה לתואר המכובד של "המורה של המדינה" ואף קבלה תעודה על כך בטקס מכובד – סימונה)

אבי: נולדתי ב-1961 בבאר-שבע לזוג הורים ילידי מרוקו שעלו ב-1956. הם הכירו אחד את השני במעברה בבאר-שבע. אמא הגיעה עם הכשרה מקצועית כלבורנטית ועבדה בכך, ואבא עבד ב"סולל בונה" – שם ניהל את המסגרייה. מעין מעמד ביניים – אנשי עמל.

הורי נולדו כל אחד למשפחה בת 10 נפשות והם הביאו לעולם 3 ילדים: יש לי אחות ואח. אני הנכד הבכור משני הצדדים וקרוי על שם סבא - אבא של אבא. אמי באה מקזבלנקה, משפחה בעלת גינונים צרפתיים. אבא נולד בכפר בצפון מרוקו "וואזן", ולמרות היותו בכפר, למד בתיכון "אורט" בקזבלנקה (זה היה די נדיר באותה תקופה), על אף שיש הבדל בין המשפחות של כפר ועיר מבחינה מנטלית. מבחינת המשפחה המורחבת אנתנו בקשרים טובים מאוד. אמא עבדה כל השנה וכך גם סבתא שלי, שעבדה עוד בהיותה במרוקו כמזכירה של הגיוינט (שזה היה מאוד נדיר בימים האלו). גם בארץ היא עבדה ב"בית חרושת טקסטיל" בדימונה. אח"כ, כשאמא יצאה לעבודה, סבתא הייתה מטפלת שלנו וכל הדודים היו שמרטפים שלי ולכן אני קשור יותר לצד של אמא.

אני מאד אוהב את המפגשים המשפחתיים והולך לכל האירועים ולכל המפגשים. אני חושב שאני יצור משפחתי, במשפחה אני מרגיש הכי טוב, ללא מסכות, נקי ועם קבלה מוחלטת כמו שאני.

ההורים שלי היו משקיענים. אני כילד, שהיה שמן כל חייו (עד הגיוס), ובכל זאת לא היו לי קומפלקסים בעניין. כנראה שהם עשו משהו טוב והעניקו לי המון בטחון והערכה בעצמי. היום אני מעריך זאת יותר ומבין שיש להם חלק בגידולי והעובדה של "איך שנראית" לא הפריעה לי. היום במבט לאחור, זה מרשים אותי. כי יכולתי לגדול להיות ילד שסובל מהסביבה, נטול בטחון וזה לא קרה לי. להיפך, הייתי ייצור חברתי, המון חברים מסביב ולא סבלתי מהיותי שמן. בתור ילד הייתה לי מודעות חברתית, לדוגמה: היו לי המון צעצועים שהורי קנו לי – גרנו בשכונה די בב"ש (שכונת מצוקה ועוני) והורי מספרים, שתמיד נתתי את הצעצועים לחברים ולאחרים. עד גן חובה הורי דיברו איתי צרפתית, גם בבית הספר יסודי למדתי צרפתית וכן בתיכון, אבל לא כשפה מדוברת. עד היום זה יושב אצלי אבל לא יוצא לי לדבר בה.

העולם שלי היה פשוט וטוב. בהיותי בן 9 עברנו לשכונה אחרת "דרך הנשיאים" של אז - שכונה יוקרתית והתברגתי מהר מאוד בחברה ובבית הספר.

הצטרפתי בזמנו לקן "מכבי הצעיר", שהיה הכי פופולארי בזמנו. הדרכתי בתנועה וביליתי שם עד סוף יב'. תיכון למדתי במקיף א'. חשבתי לנכון שיהיה לי מקצוע בנוסף לבגרות, הלכתי ללמוד במגמת "הנדסת בניין". אחרי שליש הבנתי שזה לא בשבילי, השרטוטים היו עקומים ולא הלך לי – והחלטתי שאני לומד במגמה עיונית בלבד. 5 יח' בהיסטוריה, שהמורה חנה טבק זכורה לי לטוב ופתחה לי עולם ליחסים בינלאומיים.

באוגוסט 1979 התגייסתי, שירתי ב"עורב גולני" ואח"כ הייתי בפיקוד.

נחזור לעובדה שהייתי ילד שמן וזה העסיק אותי. כשהתגייסתי הייתי שמן מאוד. אחרי חודש וחצי בצבא בשל הפעילות הגופנית - רזיתי כל כך, עד כדי כך שאמא לא רצתה שאחזור לצבא אחרי חופשת שבת. מה זה ש"הילד לא אוכל טוב", אבל בעצם זה היה כתוצאה מפעילות גופנית מוגברת.

השתחררתי ב-1982 אחרי מלחמת לבנון השנייה (השירות הוארך בשלושה חודשים בגלל המלחמה). אני רוצה לשתף במשהו אישי: למרות שחשבתי שאני חסון נפשית ואין למלחמה השפעה עלי. אחרי הסרט "ואלס עם באשיר" הסתובבתי זמן רב עם ריח של גוויות באף, תמונות עלו לי בלילה והעניין נמשך כשבועיים. אח"כ כשראית את הסרט בשנית ושלישית כבר לא הרגשתי כך.

אחרי השחרור מהצבא התכוננתי לקראת הטיול הגדול. לא היה לי מקצוע, הצבא למד אותי להשתמש בנשק, אז הייתי מאבטח בטרמינל ברפיח כשנה. התקופה זכורה לי ככיפית. כולם סביבי היו בוגרי מלחמת לבנון, בנים ובנות יחד, מגורים משותפים באשקלון – תקופה של חיי התפרקות "אכול ושתה כי מחר נמות". בסיומה של השנה הרגשתי פתאום דחף ללמוד, לחץ שנבע מתוכי וחשבתי על מקצוע המלונאות, לא יודע למה. החלטתי ללמוד זאת באוניברסיטה בקנדה, אבל בסוף מצאתי את עצמי לומד באוניברסיטת באר-שבע גיאוגרפיה, ולא נסעתי לטיול הגדול כמו שתכננתי. בעצם, בפעם

הראשונה שנסעתי לתוו"ל הייתי בן 40. מוזר לי כי כל החברים שלי נסעו ועבדתי בשביל זה ופתאום אני באוניברסיטה ולא בחו"ל (בסוף יצא טוב, כי שם פגשתי את זהר). בזמן שלמדתי, עבדתי בתעשייה האווירית בבאר-שבע: היה לי בטחון כלכלי, סטודנטים, זכאויות רבות היה טוב ושמח! זהר למדה שנה מתחתי ושם הכרתי אותה: במסיבת סילבסטר היה לי חבר, שהיה מסטול והציק לקבוצת בנות, ואני הייתי אמור להגן עליהם ושם נוצר הקליק בינינו. ב-1988 התחתנו בבאר-שבע ואח"כ ערכנו קבלת פנים באילת לחברים של הורי זהר.

זהר היא אשה פרפקציוניסטית השואפת לשלמות, ואני חושב שהיא בחרה בי בתור "פרויקט שיקום שכונתי". אני וזהר עם הרגלים על הקרקע וחיים יפה.

אחרי הנישואים זהר המשיכה ללמוד לתואר שני ובמקביל התחילה לעבוד בבנק. ואני כשסיימתי ללמוד עבדתי בחבי "שופרסל" כמנהל סניף במשך שנתיים - עבודה קשה אך התנסות טובה. יום אחד פגשתי חבר, שעבד בפרויקט שיקום שכונות בבאר-שבע, הוא פנה אלי וגייס אותי (כבר אמרתי, תודעה חברתית ונאמר לי לא מתאים לך לעבוד בחבי קפיטליסטית כמו: "סופרסל") - הצטרפתי ונדלקתי. עסקתי בתחום הפיסי של הפרויקט - שיפוץ וניקוי בתים. אחרי חצי שנה הציעו לי להצטרף לעבודה במשרד השיכון עד היום הזה. תפקידי היום "ראש תחום פרט אכלוס במחוז הדרום". אני מנהל את המח' שמתעסקת בסיוע לדיור לאזרחים משדרות בצפון ועד אילת בדרום, בנייה עירונית וכפרית.

בעבודה יש המון סיפוק אבל גם הרבה מאוד תסכול. הסיפוק הוא בזה שאני מצליח לעזור לאנשים להגיע לפתרון דיור כזה או אחר. התסכול הוא שאתה מתעמת בין תפיסתך כאדם אנושי בעל מודעות חברתית לבין הממסד והגוף שאתה מייצג אותו. אתה אמור להגן על העמדות של המשרד שלך ואתה לא אוהב אותו, אבל אתה מייצג את משרד השיכון ולא את עצמך כאדם פרטי. מכאן קונפליקט ומכאן תסכול.

ב-1990 נולד אור בנו הבכור, ואח"כ עומר ב-1995, כשאור נכנס לגן חובה בבאר-שבע מאוד נרתענו ממערכת החינוך המקומית ורצינו להגיע לחצרים למער' חינוך, אבל זהר באותה תקופה התחילה לעבוד ב"שער הנגב" והציעו לנו לעבור לגבים. החיים מגלגלים אותך: אתה לא יודע איך אתה עושה בחירות בחיים. באותו זמן לא הייתה דירה פנויה ובכ"ז זהר התעקשה על גבים. מאז אנחנו פה - כבר 18 שנים. (חשבנו כשהגענו הנה שזה יהיה משהו זמני כי בנינו בזמנו בית בלהבים, ובסוף מעולם לא גרנו בו). הגענו למקום מקבל מכיל וטוב לנו פה. היינו בני 30 וכמעט לא היו אנשים באותו גיל להוציא מס' משפחות, ובכל זאת הרגשנו טוב. עם השנים, אנשים עזבו, אחרים הגיעו ואנחנו נשארנו. זה עשה לנו טוב כאנשים, כהורים, כמשפחה מעולם לא הרגשנו כאן "אאוטסיידרים" אלא מרגישים מעורבים בחיי הקהילה וחשוב לנו להיות מעורבים בקהילה - זה המודל שצריך להיות גם עם השכונה וזה המהות של לחיות בישוב קהילתי. טוב לנו, טוב לילדנו - זוהי ללא ספק אחת הבחירות המוצלחות שעשינו בחיינו.

לפעמים אתה שואל את עצמך למה לא חשבת אף פעם אם להיות חבר? אני לא יודע לענות על השאלה הזו. אבל עובדה שנשארנו ורוצים מאוד להיות שייכים לקהילה הזו, גם שנגור בשכונה. מערכת החינוך מדהימה והשפיעה על ילדנו, למרות שאין לנו מחויבות אידיאולוגית. אפילו בימי הקאסמים הנוראים לא ראינו את עצמנו הולכים למקום אחר, תחושה חזקה של שייכות למקום.

- מה אתם עושים בשעות הפנאי?

זהר: האמת שבתור מורה ומנהלת שעות הפנאי שלי הן ספורות ומעטות. אני אוהבת לנצל אותן הן לספורט (הליכה, חוגים במרכז ההידרותרפי) והן לקריאה (עיתונים וספרים). כמובן גם בילוי ושתיית קפה עם חברות הוא בילוי אהוב, אבל, לצערי, לא יוצא לי מספיק לעשות זאת...

אבי: אין לי הרבה שעות פנאי אפילו שאני "עובד מדינה", אני חוזר מאוד מאוחר הביתה, אבל מוצא זמן לפתח תחביבים של פלצנים – בישול ויין (לבישול נחשפתי בצבא). אני אוהב את זה. בישול למדתי בקורס טבחות ועבדתי במסעדה בסופי שבוע במשך חצי שנה (עד שהבנתי שצריך גם זמן למשפחה), יינות למדתי בחוג יין במתנ"ס אצל יובל בן שושן מברור חיל, נחשפתי לעולם הזה (יחד עם פסי וגיל שוורצמן), מאז אני טועם, מטייל ביקבים, קצת ייצרנו בשנה הזו. אפילו נסעתי לטיול יקבים בצרפת. אני אוהב את זה, התמכרתי לעיסוק וזה עושה לי טוב.

עוד תחביב שנובע אולי מעובדת היותי שמן. מרבית חיי ניסיתי וניסיתי דיאטות "אקורדיון" -עליתי ירדתי עליתי ירדתי, עד שהבנתי שאני לא יכול לטפל בזה לבד (פניתי להתערבות חיצונית - ניתוח של הכנסות טבעית לשליש העליון של הקרבה וירדתי כ-45 ק"ג תוך שנה). המשכתי לעשות כושר (כל הזמן עשיתי גם כשהייתי שמן), והגברתי את הקצב של הפעילות הגופנית.

דרך גליה יזרעאלי (בראון) נחשפתי ליוגה (אינגר-יוגה). במקביל התאמנתי גם למרוץ ת"א, אך נקעתי את הרגל ולכן לא יכולתי להשתתף במרתון תל-אביב (בלילה) והשנה אני כן מקווה להשתתף. אז עכשיו אני רץ.

-אם הייתם יכולים לבחור עם מישהו להיפגש איתו לכוס קפה, במי הייתם בוחרים?

זהר: הייתי רוצה להיפגש עם בן גוריון. נראה לי שיש לי הרבה מה ללמוד ממנו על חזון ועל הדרך להגשים אותו. הוא חי באחת התקופות המשמעותיות ביותר בחיי העם היהודי והצליח לעשות מעשים גדולים בתנאים כמעט בלתי אפשריים.

אבי: חשבתי שאני רוצה להיפגש עם אביבית בר זוהר. היא נראית לי דמות כל כך הזויה וטראשית שמעניין אותי לדעת אם יש דבר כזה על אמת. אבל יותר מעניין נראה לי להיפגש עם דניאל פרקר, מבקר יין עולמי שניפטר לפני כמה שנים. נראה לי מעניין לנסות לשאוב ממנו את בסיס הידע שיש לו בייין.

- מה הדבר הכי משמעותי שקרה לי ?

זהר: כמובן שהדברים הכי משמעותיים היו החתונה עם אבי ולידת הבנים. אבל אני רוצה להתייחס להחלטה משמעותית שקיבלנו, אבי ואני ביחד, והיא לעבור לגור בגבים ולגדל כאן את הילדים. ההחלטה הייתה אמנם זמנית (עד שנגמור לבנות את הבית בלהבים...) אך זמניות זו הפכה לדבר קבוע וטוב. להחלטה משמעותית זו יש השפעה רבה על כל תחומי חיינו. החיים בקהילה קטנה, השקט הנפשי בגידול ילדים במעין חממה (גם אם לפעמים יורים כאן...) הידיעה שיש תמיד מי שיושיט יד כשצריך, ותחושת השייכות הם שגרמו לנו לגדל את הבנים כפי שהיינו רוצים, וגרמו להם לצמוח ולהיות בני האדם שקוונו שיהיו. וזאת מעבר לכל מה שזה נותן לנו: חברים טובים, פעילויות תרבות וחיי קהילה על כל מה שכרוך בהם.

- מה אתם מאחלים לעצמכם ולגבים ?

זהר: לעצמי אני מאחלת קודם כל בריאות. האמירה "שנהיה בריאים" שנאמרת, בדרך כלל, כלאחר יד היא אמירה מאוד משמעותית בעיני ואני מייחסת לה חשיבות רבה. דבר שני אני מאחלת לעצמי הרבה נחת רוח מהבנים. לפעמים, ביומיום קשה לנו לראות את הדברים הטובים כי אנחנו מתעצבנים ומתרגזים על כל הדברים הקטנים שמתבשים. אני רוצה ללמוד לראות תמיד את הטוב והיפה. בנוסף אני מאחלת לעצמי להמשיך ללכת לעבודה כל בוקר בחיוך, ולמצוא בה עניין ואתגר.

אבי: לעצמי אני מאחל בריאות (כן, זה משהוא שאתה לומד להעריך עם הגיל). לזהר ולי אני מאחל עוד שנים של שותפות, לגבים, שאכלוס השכונה הקהילתית נראה אמיתי סוף סוף אני מאחל, שנשכיל להמשיך להיות קהילה מכילה.

זהר: לגבים אני מאחלת שתמשיך להיות מקום שנפלא לגור בו ולגדל בו משפחה. שימשיך לתת לתושביו תחושה של שייכות, תחושה שרוצים אותנו פה. שהחינוך פה ימשיך להיות מעולה ויגרום לנו להתגאות בו בכל מקום שבו אנחנו נמצאים. שהרצון הטוב והאכפתיות שאופפים כאן בדרך כלל את היומיום ימשיכו ויתקיימו, בימים טובים וגם בימים קשים.

-תודה שפיניתם לי מזמנכם והכנסתם אותנו לעולמכם. תודה!

סימונה סער